

A ma uela

He recordat la llum als geranis
de la villa, la teua mà agafant
la meua mà sobre el pedrís
de la vella casa de Tosquella,
la mà forta que treia els conills
de la gàbia, la mà que em gratava
l'esquena en llargues nits d'estiu,
la teua mà flor que ha parit
i ha patit tantes coses que no sé
ni sabré mentre et contemple
dormir ara aquesta pau estranya.
Tu ets d'aquest, i no d'un altre, flor
d'un món que fou puny i empenta,
en tu senda i fonda pertinença,
i perfum encara de primaveres
que vindran a dir-me el teu nom.
De quina terra no ets, ho sabem,
davall d'un cel de frontera eterna
on t'ha de batejar de nou qui et plora
des de l'arrel, com un desheretat,
amb el cap entre els genolls.
No has esperat en va, muda,
l'esperança de l'espina al pètal.

Flor com un mirar immarcesible
de llamp i núvol, no t'ha arrancar
d'aquesta sang ja cap xiquet
que t'ha sentit missatgera, uela,
a l'ànima mirada meua, meua,
paraula sempre a la llengua
com un pastís de codonyat.